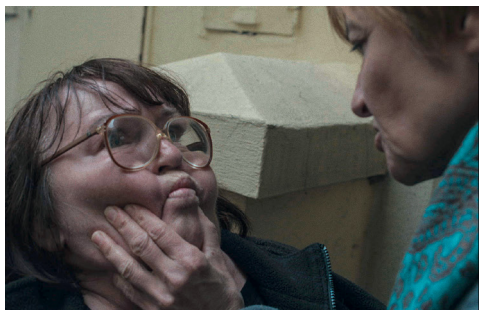

ento text zbytečná slova obsahuje. Na rozdíl od tvorby přední britské prozaičky Rachel Cusk. **Obrysy** je první částí volné trilogie, je útlý, jazykově úsporný, i tak se v něm daří zachytit samou podstatu životů jeho protagonistů. Hlavní hrdinkou je spisovatelka přijíždějící do létem rozžhavených Athén, aby zde vedla kurz tvůrčího psaní. Setkává se s méně i více zajímavými lidmi, jejichž monology tvoří kostru podmanivého vyprávění o jejich láskách, nenávisti, nejistotách, sebevědomí, horké žárlivosti, slepé partnerské oddanosti. Rachel Cusk se podařilo téměř nemožné – z povětšinou nedramatických situací a zpovědí vytvořit drama antických (cha cha, jsme přece v Řecku) rozměrů.

Když se původně dokumentaristé rozhodnou režirovat hraný film, může z toho vzejít něco zajímavého, pozoruhodného, hodnotného. Třeba Tereza Nvotová: také nejprve natočila dva celovečerní dokumenty a až po nich se etablovala jako režisérka dramatické tvorby. Zuzana Piussi je jako dokumentaristka ještě zkušenější, známé jsou zejména její společensky a politicky angažované snímky (*Očista*, *Ukradený stát*, *Muži revoluce*). A situace současného Slovenska jí není jedno ani v hraném debutu **Zešilet**, i když je záměrně podána odlehčenou, až groteskní formou. Překladatelka Nadia po nedávném rozvodu konečně získává byt. Měla to pro ni a dceru být nová oáza v klidu, ovšem věci v domě rozhodně nejsou tak, jak se zdály být. *Zešilet* není sociologickou sondou do současné Bratislavy. Ale zároveň není filmem určeným k zábavě, kterou prožijete a hned na ni zapomenete.

Na to je příliš dobrým filmem s nadstandardním výkonem Ingrid Hrubaničové (pro niž je přitom *Zešilet* první hereckou zkušeností) a kamerou Martina Štrby, jež dokáže uchvacovat i mezi čtyřmi téměř holými stěnami panelákového bytu. Kdyby Zuzana Piussi od teď dokumentární film pravidelně střídala s hraným, zlobit se rozhodně nikdo nebude.

Ve Stavovském divadle se děje kouzlo. Nese jméno **Bakchantky**, jeho autorem je Euripidés (v současném překladu Petra Borkovce a Matyáše Havrdy) a čaruje s ním režisér Jan Frič. Jeho „nástroji“ jsou zúčastnění herci Národního v čele s Petrem Vančurou, Janou Pidrmanovou nebo Sašou Rašilovem, vtahující scéna Dragana Stojčevského, jako vždy překrásné kostýmy Marka Cpina. Nejedná se o klasické zpracování v antických řízách a s hřmícím chórem, zde se hraje naprosto současné divadlo, něco mezi činohrou, muzikálem a operetou (v dobrém slova smyslu!). Právě bez hudební složky by *Bakchantky* nebyly ani náhodou tak super, jako jsou. Jejím autorem je Jakub Kudláč, při každé repríze ji na jevišti interpretuje různý sbor Ukrajinek a miláckové české pop-music, kapela Bert & Friends. Frontman Albert Romanutti vám teď přiblíží nejen jejich cestu do Národního.

Na co se může těšit ten, kdo přijde na Bakchantky? Je to největší oslava všech dob, třípytlivý moment, barevná zelenorůžová smršť za jásosu lidstva i bohů, a to všechno zalité koncertem.

Jak vznikla spolupráce Národního s Bert & Friends? Skladatel Jakub Kudláč mi jednoho dne zatelefonoval a zeptal se, jestli bychom chtěli být součástí této velké oslavy. Hudba, která v představení zní, je zkomponována na míru ve stylu Bert & Friends pod Jakobovou taktovkou. Proto se taky spolu s režisérem Janem Fričem a jeho týmem rozhodli, že bude nejlepší, abychom ji hráli my jako kapela a také byli součástí každého představení. Myslím, že jediná kapela v historii, která takto v Národním divadle účinkovala, byli Plastic People of the Universe v inscenaci *Rock'n'Roll*.

Na co myslíte, když pohlédnete do hlediště Stavovského? Působí to jako obrovský zlatavý včelí úl, ve kterém navíc sídlí genius loci Mozarta. Těž se tam odehrávají děje, je to jako obrácená strana zrcadla.

Co jste v průběhu zkoušení o sobě zjistil nového? Že miluju Dionýsa. **Z čeho jiného jste měl v poslední době kulturně radost?** Konečně došlo na ten moment, který jsme si s kamarádem Honzou Foukalem před zimou slíbili. Některé věci musí dozrát. Ztratili jsme se na pár dní z ulic města a našli místočko v jednom ateliéru starého mistra malíře, kde se ty obrazy konečně vyplavily na plátna. Byl to krásný ponor do něčeho nového, do úplně jiného moře... Když jsme tam přicházeli, mistr Fanda nás vítal od plátna, na kterém zrovna jedno moře už šumělo. Malování je dobrodružství.

Co čeká Bert & Friends po premiéře Bakchantek? Reprízování a mezi tím, kromě koncertů, se budeme hlavně věnovat tvorbě naší nové desky.

Která slova nejlépe vystihují vaši hudbu? Když se opravdu hluboce zamyslím, asi ananas, unicorn, piñacolada, horská dráha. A spousta dalších sladkostí.

Možná vás to překvapí, ale komunistické Československo patřilo po druhé světové k zemím progresivním, otevřeným, rozvinutým – v sexuálním slova smyslu. Pádné důkazy přináší kniha **Politika touhy** socioložky (a díky stand-upu i popularizátorky vědy) Kateřiny Liškové.

V erudované studii, která je zároveň strhujícím čtením, se například dozvíte, že v otázce legalizace potratů a dekriminlizace homosexuality jsme patřili skutečně k prvním. Nestalo se tak ale z vůle a pod tlakem samotných občanů, nýbrž za odborného dozoru psychiatrů, sexuologů a dalších, v touze upevnit rovnostářské poměry ve společnosti, nikoli ochránit menšiny či pomoci někomu v nouzi. A to, jak komunisté „přáli“ třeba homosexuálům v praxi, všichni dobře víme... Ale nemusíme být příliš zádumčiví, když se bavíme o sexu, vždýt ani *Politika touhy* se nebere smrtelně vážně. A tak se třeba dozvíte, jestli se českým ženám dařilo lépe dosahovat orgasmu v socialismu, kde se hledala a nacházela sexuální stimulace podobající se té západní nebo jaké za normalizace existovaly sexuální pomůcky.